

ERECODE

A L A N G R A T Z

ERECODE

kluitman

Voor Donald, de enige echte spion die ik ken

NUR 284/ W091801

Bisac YAF 001000/YAF 067000

© MMXVIII Nederlandse editie: Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMXV Tekst: Alan Gratz. All rights reserved.

Published by arrangement with Scholastic Inc., 557 Broadway,
New York, NY 10012, USA.

Oorspronkelijke titel: Code of Honor

Nederlandse vertaling: Carla Hazewindus

Omslagontwerp: Nina Goffi

Nederlandse belettering: Mariska Cock

Opmaak binnenwerk: Studio L.E.O.

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie
in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

kluitman.nl

BIJ KONINKLIJKE BESCHERMING
HOFLEVERANCIER

IK WERD WAKKER VAN EEN DREUN, ALSOF TWEE AMERICAN FOOT-ballspelers tegen elkaar aan knalden, en ik schoot recht overeind in mijn bed. Ik knipperde met mijn ogen, keek op de wekker naast me, en probeerde te bedenken wat er aan de hand was. De rode cijfers lichtten op in het donker: 3.23. Het was drie uur drieëntwintig in de nacht. Waarom was ik op dit tijdstip wakker geworden? Had ik dat dreunende geluid gedroomd?

‘Kamran?’ riep mijn moeder vanuit de gang. ‘Kamran. Was jij dat? Alles in orde met je?’

Een donderend geluid. Nee, gedaver. Stampende voeten op de gang. Iemand was op weg naar mijn kamer. Flarden van nachtmerries uit mijn kindertijd kwamen bij me boven en in paniek krabbelde ik zo ver mogelijk naar achteren in bed, om uit de buurt te komen van Voldemort, de Joker, aliens en demonen. Met een bons viel ik op de grond, en in mijn val trok ik de beddenlakens mee, die zich strak om mijn benen wikkelden.

En toen waren ze er. Donkere gestalten stormden mijn kamer binnen, zwarte silhouetten in het duister, met gebogen schouders en grote ronde ogen die flitsten. Ik was zo bang dat ik me weer een jaar of vijf voelde. Ik maakte me zo klein mogelijk tegen de zijkant van mijn bed, alsof ik verstoppertje speelde met mijn grote broer Darius en hoopte dat hij me niet zou vinden. Maar de demonen wisten waar ik was. Als geleide projectielen kwamen ze op me af.

Ik werd ruw vastgegrepen, overeind gehesen en op mijn buik op bed gesmeten. Verderop hoorde ik mijn moeder gillen en mijn vader schreeuwen. De demonen kwamen ook hen halen.

‘Mam! Pap!’ riep ik. Ik schopte, wurmde en probeerde los te

komen, maar mijn handen werden op mijn rug vastgebonden met een tiwrap die in mijn polsen sneed. Toen ik weer overeind werd gehesen kon ik zien wat er op het uniform van een van mijn overweldigers stond:

POLITIE

BINNENLANDSE VEILIGHEIDSDIENST

Eindelijk maakten de nachtmerrieachtige flarden plaats voor de realiteit. ‘Nee! Nee! Darius is onschuldig!’ riep ik. ‘Hij is geen terrorist! Jullie begrijpen het niet! Hij werd gedwongen om die dingen te doen!’

De agenten van de binnenlandse veiligheidsdienst sjorden een dikke zak over mijn hoofd, en nu was alles pas echt pikkedonker.

‘Nee! Alsjeblieft! Niet doen!’ schreeuwde ik. De zwarte zak zat strak om mijn hoofd. Ik kreeg het benauwd. Mijn warme adem voelde vochtig tegen mijn gezicht en ik raakte in paniek. ‘Jullie mogen dit niet doen! Ik ben in Amerika geboren! Ik ben Amerikaans staatsburger!’

De agenten trokken zich niets aan van mijn protest. Wild om me heen trappend werd ik mijn kamer uit gesleurd, de gang op, door de voordeur naar buiten.

Een paar dagen daarvoor was ik alleen maar bezig geweest met de wedstrijd voor *homecoming* die ik wilde winnen. En mijn vervolopleiding. Een date hebben met Julia Gary. De normale dingen waar iemand die in het laatste jaar van de middelbare school zit zich mee bezighoudt. Een paar dagen geleden voelde ik me nog de koning van de wereld.

En nu was ik een gevangene van de Verenigde Staten van Amerika.

HOOFDSTUK EEN

EEN AANTAL DAGEN DAARVOOR

'DAMES EN HEREN, MAG IK JULLIE VOORSTELLEN AAN DE *HOME-*coming king en queen van East Phoenix High School: Kamran Smith en Julia Gary!'

Iedereen klapte en juichte terwijl Julia en ik de treden naar de dansvloer af liepen. Julia klampte zich aan mijn arm vast alsof ze me nooit meer los wilde laten, en ik grijnsde naar haar.

Ik ontdekte Adam Collier, mijn beste vriend, in de menigte. Hij zag me en maakte een diepe, zwierige buiging, als een of andere edelman, en ik moest lachen. Adam en ik hadden weliswaar grap-pen gemaakt over het bal voor homecoming, maar nu moest ik toch wel toegeven dat ik het geweldig vond om tot koning te worden gekroond, en zeker met Julia aan mijn zij.

Zodra Julia en ik op het midden van de dansvloer stonden voor de openingsdans, zette de dj 'Time of Your Life' op, een oud liedje van Green Day. Ik sloeg mijn armen om Julia's middel en zij leunde tegen me aan, met haar hoofd op mijn borst.

'Het klopt helemaal,' zei ik en ik stopte een plukje blond haar achter Julia's oor. 'Ik heb echt de tijd van mijn leven. Met jou.' Het kon me niks schelen dat het klef klonk. Ik meende elk woord.

Julia ging op haar tenen staan en gaf me een kus, en zoals altijd begon mijn hoofd helemaal te gloeien. Ik hield van Julia. Dat had ik weliswaar nog niet hardop tegen haar gezegd, maar ze wist het vast

wel. Julia was slim, grappig en heel erg leuk. We waren al twee maanden aan het daten, en ik wist niet wat we zouden gaan doen als ik volgend jaar uit Arizona vertrok en naar West Point ging. Maar dit was geen geschikte avond om daarover na te denken.

De dj ging over op een stampend hiphopnummer en de leerlingen bezetten onmiddellijk springend en met hun armen zwaaiend de dansvloer. Adam en nog een paar jongens uit mijn footballteam kwamen om ons heen staan en feliciteerden ons luidkeels.

‘Dubbel gefeliciteerd,’ zei Adam en hij gaf me een stomp tegen mijn arm. Hij keek onze teamgenoten aan. ‘Wisten jullie dat er een scout aanwezig was bij de wedstrijd van vanavond? Iemand van de Universiteit van Colorado. Pac-12 eredivisie! Serieuze shit. En Kamran heeft hem echt op een show getrakteerd!’

Ik kreeg een rood hoofd en haalde mijn schouders op. Ik had niemand iets over de scout verteld, zelfs Julia niet, want ik wilde er niet zo veel ophef over maken. Ik zou trouwens toch naar West Point gaan en dan in het legerteam spelen. Maar toch had ik tijdens de wedstrijd extra mijn best gedaan omdat ik wist dat er een scout in het stadion was. Het was echt de beste wedstrijd van mijn hele schooltijd geworden, en ik had drie touchdowns gescoord.

‘Als de *offensive line* me niet zo goed had afgeschermd, had ik nooit al die meters kunnen rennen,’ zei ik. ‘Voor die laatste touchdown hoefde ik niet veel meer te doen dan achter Antonio aan te gaan naar de *end zone*.’

Adam snoof. ‘Gast, je bent echt te bescheiden. Deze jongen gaat binnenkort naar de Super Bowl,’ zei hij tegen iedereen en hij wees op mij.

‘Ja hoor. Ik dacht het niet.’

‘Ik meen het,’ zei Adam. Hij pakte zijn telefoon en liet een foto zien van een tafel waarop een waaier van vier grote, zilverkleurige tickets lag met een afbeelding van de Vince Lombardi Trofee en

daarboven SUPER BOWL gedrukt. ‘Wij gaan naar de Super Bowl, amigo.’

Als er iets was waarvoor ik mijn dans met Julia zou onderbreken, dan was dit het wel. Ik pakte de telefoon uit Adams hand en keek naar het schermpje. Ik kon mijn ogen niet geloven. ‘Heeft hij ze écht gekregen?’

Dit jaar vond de Super Bowl plaats in Arizona, in Glendale, even buiten het centrum van Phoenix. Adams vader was iets superbelangrijks bij een bank in Phoenix, en hij had zich opgegeven voor een aantal kaarten die de bank als sponsor ontving. Maar Adam en ik hadden nooit gedacht dat zijn vader ze ook echt zou krijgen.

Adam straalde. ‘Yep. Een voor mijn vader, een voor mijn moeder, een voor mij en eentje voor jou.’

Ik schudde mijn hoofd en bleef maar naar de tickets staren. Julia kneep in mijn arm. Ze wist dat ik er dolgraag naartoe wilde. Maar toen zag ik de prijs die op de tickets stond en mijn ogen vielen bijna uit mijn hoofd. Zevenhonderd dollar per kaartje. Ik keek naar achtentwintighonderd dollar aan footballtickets, en nog veel meer geld als je eraan dacht wat je ervoor kon krijgen als je ze doorverkocht zodra de teams voor de Super Bowl bekend waren.

Met een wee gevoel in mijn maag gaf ik de telefoon terug. ‘Dat gaat me niet lukken,’ zei ik tegen Adam. Ik vond het verschrikkelijk om te zeggen. Mijn vader was assistent-professor aan de Arizona State University en mijn moeder werkte op een paardenranch in Apache Junction. We waren zeker niet arm, maar een kaartje voor de Super Bowl was echt te duur voor ons.

‘Daar is voor gezorgd, bro,’ zei Adam. ‘Met de hartelijke groeten van de familie Collier.’ Adam was enig kind, en ik was al bijna mijn hele leven een soort broer voor hem, maar dan nog...

‘Nee, dat kan ik niet aannemen,’ zei ik.

‘Kun je die mafketel hier weghalen voordat hij nog een keer nee

zegt tegen een kaartje voor de Superbowl?’ zei Adam tegen Julia.

‘Met alle liefde,’ zei ze. Ze trok me mee naar de tafel met hapjes en drankjes, en scheidte twee glazen vol met punch. We namen een slok terwijl ik nog steeds een beetje duizelig was van Adams aanbod.

‘Je moet echt gaan,’ zei Julia met een glimlach. ‘Je hoeft je niet schuldig te voelen.’

Ik grinnikte, blij dat ze me zo goed kende. Ik sloeg een arm om haar heen en boog mijn hoofd om haar nog een keer te zoenen.

‘Joehoe! Jee! Zoenen-zoenen!’ schreeuwde een onaangename stem boven de muziek uit. Ik draaide me om en dacht dat iemand ons uitlachte. Maar het was een groepje laatstejaars die een jongen uit de brugklas en zijn date lastigvielen. De jongen die stond te schreeuwen zat in de hoogste klas en heette Jeremy Vacca. De afgelopen jaren hadden we een paar keer bij elkaar in de klas gezeten. Hij was het soort jongen dat zijn honkbalpet achterstevoren droeg en een broek aan had die een centimeter of drie van de bovenkant van zijn onderbroek te zien gaf. Ik had hem altijd een zak gevonden, maar hij viel me nooit lastig, dus had ik verder nooit aandacht aan hem besteed.

‘O jee,’ zei Julia en ze knikte naar de brugklassers. ‘Seamus Laurie en Anne Henry.’

‘Bedoel je die kleintjes? Ken je ze?’

Anne was een klein, tenger meisje met rood haar en ze droeg een eenvoudig wit jurkje met een grote roze strik op de rug. Seamus was klein en mager, met een grote bos bruine krullen die als een ruimtehelm om zijn hoofd zat. Hij was echt zo’n jongen die pestkoppen aantrok en het hielp niet dat hij zich voor het bal nog eens extra had uitgedost in een lichtblauwe smoking en een wit hemd met ruches.

‘Ze zitten allebei met mij in het toneelstuk voor komende herfst,’ zei Julia. ‘Ze zijn echt superschattig.’

Jeremy knipte met zijn vinger tegen Seamus’ ruches. ‘Leuke smoking, smurf! Jullie zien eruit alsof jullie naar een smurfenbruiloft

gaan. Maar je hoeft niet met haar te trouwen, hoor.’ Jeremy duwde Seamus opzij. ‘Mag ik deze dans?’ Hij pakte Anne bij haar middel en lachte keihard in haar gezicht.

Anne trok een vies gezicht en probeerde zich uit de greep van Jeremy te bevrijden. Seamus staarde hulpeloos naar de grond. God, was ik ook zo klein geweest?

Ik kon het niet meer aanzien. Ik liet Julia los en ging tussen Jeremy en Anne staan. ‘Oké, Vacca, zo is het wel genoeg,’ zei ik. ‘Waarom laat je ze niet met rust?’

Jeremy deed een stap naar achteren en keek me aan alsof ik iets was dat een hond had uitgekotst.

‘En waarom bemoei jij je niet met je eigen zaken...’ zei hij. ‘Woestijnrat.’

HOOFDSTUK TWEE

EVEN LEEK DE TIJD STIL TE STAAN. ZOALS WANNEER TIJDENS EEN footballwedstrijd op tv het beeld bevriest en je kunt zien of iemand met zijn voeten buiten het veld is geweest of niet. De leerlingen om ons heen stopten met dansen.

‘Sorry,’ zei ik. ‘Wat zei je tegen me?’

Jeremy keek me strak aan. ‘Ik zei dat je een woestijnrat bent, woestijnrat.’

Ik knipperde met mijn ogen. Adam kwam naast me staan en we keken elkaar verbouwereerd aan. Ik was geen brugklassertje van vijftig kilo met wie Jeremy Vacca kon sollen. Ik was een meter vijfenzeventig en ik woog vijfenzeventig kilo, en dat gewicht bestond vrijwel geheel uit spieren. Ik kon de vloer aanvegen met deze gast. Dat wist ik, Adam wist dat, net als Julia en alle leerlingen om ons heen. Zelfs Jeremy wist dat. Dus waarom dacht hij dat hij me ongestraft uit kon schelden?

‘Heb ik je soms iets misdaan?’ vroeg ik, want ik was namelijk echt benieuwd.

‘Het komt door wat jullie soort mensen met mijn land doen, kamelenbultvreter.’ Grinnikend draaide Jeremy zich om naar zijn maten.

Adam wilde hem aanvliegen, maar ik stak mijn arm uit om hem tegen te houden. Ik deed alsof het me niet raakte, dat het me niks kon schelen wat een idioot als Jeremy dacht. Maar toch had ik het gevoel alsof ik een stomp in mijn maag had gekregen. Natuurlijk

had ik dit soort dingen weleens eerder gehoord. Woestijnrat, kame-lenbultvreter, zandaap, hoofddoek, en nog wel ergere dingen, die ik niet zal herhalen. Mijn vader is wit, maar mijn moeder is Iraans. En ik? Ik zie er heel Midden-Oosters uit, ook al ben ik hier in Phoenix geboren. Ik heb dik, zwart, krullend haar, zware, zwarte wenkbrau-wen, een flinke neus en een lichtbruine huid.

Toen ik zes was, woonden er een paar oudere kinderen bij ons in de straat, Steve en Ben Hollis. Ik liep een keer langs hun huis en toen begonnen ze me uit te schelden, net als Jeremy net deed. Ik had nog nooit zulke scheldwoorden gehoord, en ik had geen idee wat ze be-tekenden. Volgens mij wisten Steve en Ben het ook niet echt. Waar-schijnlijk hadden ze volwassenen horen schelden op mensen die er net zo uitzagen als ik en deden ze hen alleen maar na. Maar ik wist wel dat het gemeen was wat ze zeiden. Dat ze me uitscholden. Dat ze me uitlachten. Huilend rende ik naar huis. Toen Darius hoorde wat er was gebeurd, ging hij naar ze toe en sloeg hen in elkaar. La-ter kreeg hij daarvoor ontzettend op zijn donder van onze ouders. Ik was blij dat hij het had gedaan, maar ik was nog steeds behoorlijk van slag. Voor het eerst besepte ik dat het niet mee zou vallen om op te groeien als Iraanse Amerikaan. Ook nu nog raakte ik zo onder-steboven van dit soort scheldwoorden dat ik me weer net zo voelde als toen ik zes was en huilend naar Darius rende. Elke. Keer. Weer.

Adam wilde Jeremy nog steeds aanvliegen, maar ik zei dat hij moest ophouden. Ik kon inmiddels voor mezelf opkomen.

‘Wat is er aan de hand?’ vroeg ik aan Jeremy.

‘Wat er aan de hand is, is dat onze homecoming king de broer is van een terrorist!’ Hij schreeuwde zo hard dat iedereen hem boven de muziek uit kon horen.

Ik schoot in de lach. Darius? Een terrorist? Adam en de andere jongen die bij me stonden begonnen ook te grinniken.

‘Je hebt de verkeerde te pakken, Vacca. Mijn broer is afgestudeerd

aan West Point, de Militaire Academie van de Verenigde Staten. Misschien heb je daar weleens van gehoord? Hij is een Army Ranger. Weet je wat je allemaal moet doen om een Ranger te kunnen worden? Soldaten hebben er alles voor over om bij de Rangers te komen.' Ik was ontzettend trots op Darius. 'Hij is nu in Afghanistan met het Third Ranger Battalion Special Operations, om jou tegen terroristen te beschermen.'

'Om de terroristen in hun kont te kruipen, zal je bedoelen,' zei Jeremy. 'Als je thuis naar het nieuws had gekeken voordat je naar het bal ging om de grote sportheld uit te hangen, had je het nu geweten: je broer is een landverrader. Een terrorist!' Jeremy draaide zich om naar zijn vriendjes. 'Eens een Arabier, altijd een Arabier, toch?'

Ik vloog hem aan. Met volle kracht stootte ik hem naar het midden van de dansvloer, waar de kring van mensen uiteenging, net zoals tijdens mijn eerste dans met Julia. Ik gaf hem een ram in zijn maag en een flinke dreun op zijn gezicht, maar hij ging niet onderuit. Hij sloeg zijn arm om mijn hoofd en probeerde me te stompen. Om ons heen stond iedereen te joelen en te juichen, de muziek bonkte, de gekleurde lampjes knipperden. Opeens sprongen Jeremy's vrienden boven op me, trokken me van hem af en schopten en stompten me. En toen wierpen Adam en de rest van het footballteam zich ook in de strijd, en de menigte brulde: 'Knokken, knokken, knokken!' Ik sloeg om me heen om zo veel mogelijk te raken, maar op een gegeven moment haalde meneer Philpot, geassisteerd door meneer Marks en señor Serrano, iedereen uit elkaar en was het afgelopen.

HOOFDSTUK DRIE

TIEN MINUTEN LATER ZAT IK SAMEN MET ADAM EN EEN AANTAL VAN mijn teamgenoten voor het kantoor van de directeur. Julia was op zoek naar ijs voor mijn gescheurde lip, die behoorlijk pijn deed. Jeremy en zijn vrienden waren binnen en ze kregen van mevrouw De-Rosa zo'n enorme uitbrander dat we het op de gang konden horen. Jeremy stond natuurlijk echt wat te wachten vanwege de dingen die hij had gezegd, maar waarschijnlijk werden we allemaal geschorst omdat we hadden gevochten.

Het kon me niet schelen. Het was het allemaal waard om Darius te verdedigen. Darius en ik hadden een code. Een erecode. We kwamen voor elkaar op, wat er ook gebeurde. Net als Adam en ik.

Ik knikte naar mijn vriend om hem te bedanken dat hij me had gesteund en hij knikte terug. Dat was voldoende, meer hoefden we niet te zeggen.

De deur van het kantoor bij de ingang ging open en de moed zakte me in de schoenen toen ik een bekend gezicht zag.

'O, man,' mompelde ik. 'Hebben ze mijn moeder gebeld?'

Mijn moeder had haar werkkleding aan: spijkerbroek, geel western-overhemd, cowboylaarzen en een witte Stetsonhoed. Jeremy zal vast teleurgesteld zijn als hij te weten komt dat ze geen hoofd-doek draagt, ging het even door me heen.

Ik zakte onderuit in mijn stoel. Ik had er echt geen behoefte aan dat mijn moeder me van school kwam ophalen, zeker niet op het schoolbal. Ik was toch geen twaalf? Ik zat in de hoogste klas van de